

Overweging 17 en 18 juni 2013

Paulus Rom. 5,6-11      Mt 9, 36-10.8

Thema: De Weg

In het evangelie van vandaag hoorden we dat de leerlingen eropuit worden gestuurd, net als met Pinksteren, om de boodschap van Jezus rond te brengen.

Wat betekent dat voor ons? Moeten we ook allemaal missionaris worden?

Moeten wij van deur tot deur de blijde boodschap verkondigen?

Dat zie ik niet zo zitten. Maar hoe verkondigen we die boodschap dan wel?

Door ons gedrag. Door proberen goed te leven. Door het voorbeeld van Jezus te volgen, en Hem te volgen op zijn weg.

Bij de opening van deze viering vroeg ik mij af: welke weg? Een beetje kinderachtige vraag: noord, oost, zuid, west?

Het antwoord komt van Jezus zelf. Hij zegt: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven."

En op een ander plaats in het evangelie zegt Hij nog iets: De brede weg leidt naar de ondergang, de smalle naar het leven." (mt7,13-14)

Wat is die smalle weg van Jezus?

Nu moet mijn verbeelding mij helpen.

Ik zie een smalle weg voor mij waarop wij allemaal, ook u en ik, lopen. We zijn zagezegd op het rechte pad. Heel goed. Maar is dat zo? Het pad is wel recht, maar wij niet.

Er gebeurt van alles: iemand weigert zijn brood te delen, een ander roddelt, een derde neemt een verkeerde afslag enz.

Al die dingen zou je zonden kunnen noemen, maar dat woord gebruiken we liever niet. We spreken liever van overtredingen, misstappen, vergissingen, communicatieproblemen enz.

Toch wil ik het woord zonde gebruiken, want waar je van zonde spreekt kun je ook over vergeving praten.

Jezus is daar heel duidelijk over. U herinnert zich misschien dat verhaal van de verloren zoon.

Een vader had 2 zonen, een goede en een slechte. Die kwajongen liep weg van huis en deed zo'n beetje alles wat God verboden had.

Toen hij helemaal berooid en platzak was ging hij schoorvoetend terug naar huis. En daar stond zijn vader, vol blijdschap en met open armen.

Ik vond dat altijd een beetje oneerlijk, wat zielig voor die goede zoon. Maar dat is te kort door de bocht.

God is groter dan ons hart, dat zingen wij regelmatig als acclamatie.

Wij kennen Hem niet, wij kunnen Hem niet kennen, Hij is te groot voor ons.

En toch, Hij is ook klein. Hij is in beginsel de liefde, die in ieder van ons zit. Hij is de liefde. Dat lezen we in de Bijbel, bijvoorbeeld bij Johannes. Maar we herkennen Hem niet als zodanig, Hij is als het ware vermomd, bekleed met alle dingen die ik geen zonden wilde noemen. Als wij daar helemaal vrij van zijn zullen we Hem kennen. Maar dat gaat niet lukken hier op aarde.

Wat nu dan? Wij strompelen gewoon verder, dag in dag uit, maar gelukkig weten we wel waar we naar toe gaan, waar onze weg eindigt. We kennen het einddoel: aan het einde van de weg staat onze Vader, glimlachend en met open armen. Hij is blij dat we eraan komen en vergeeft ons alles.

Kort samengevat: het komt wel goed tussen God en ons.

Amen.